

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΑΣ

Νά, τὸ σπιτάκι μας, μικρό, μὲς στ' ἄπλωμα τοῦ κάμπου
χτισμένο μὲ τὸν κόπο μας καὶ τῆς ψυχῆς τὸ γέλιο.
Ἀπλόχωρο καὶ χαμηλό, βοριάς νὰ μὴν τὸ πιάνη,
μὲ τὰ λιγνὰ δεντροκλαρα τριγύρω παραστάτες.
Γιὰ σένα ἂν στέκεται φωλιά τῆς προκοπῆς κι ἀγάπης,
ὦ, τί λιμάνι εἶναι γιὰ μὲ σιμά του σὰν ἀράζω.

Κάστρο δὲ σ' ὄνειρεύτηκα ποτέ, φτωχὸ σπιτάκι,
γιὰ νὰ διπλαμπαρῶνομαι σὰν ἄρχοντας κι ἀφέντης
μὲ περηφάνεια ἀλύγιστη καὶ πείσμα ἀπιστης γνώμης.
Θέλω τὴν πόρτα σου ἀνοιχτή καὶ πρόσχαρη τὴν ὄψη,
θέλω χαμόγελο νὰ πνέη τὸ ταπεινὸ σου τὸ ἔμπα
καὶ καλοσύνης εὐωδιὰ σκόρπια νὰ νιώθω γύρω.
Λόγος κακὸς νὰ μὴν πατᾶ καὶ φτόνος νὰ μὴν τρέχη,
γιαλιστερὲς οἱ πλάκες σου γιὰ νὰ γλιστρᾶ τὸ μίσος,
ἢ βρῦση καλοσῶρισμα καημοῦ καὶ ψυχοπόνιας
κ' ἢ στέγη ὀλόγυρα ἀπλωτὴ σὰ μὲ ἀγκαλιὰ γι' ἀγάπη.

Θέλω νὰ πίνω τὴ ζωὴ ἀλαφρά, κι ὅλη μου ἡ δίψα
νά κόβεται σὰ νὰ ρουφῶ δροσιὰ σὲ νερογιάλι.
Τὸ λούλουδο, τὸ φύτρωμα, τὸ χόρτο στὴν αὐλή μας
νὰ βγαίνη ἀγάλια λεύτερο, στὸν ἥλιο νὰ πληθαίνη
στολίδι ἀπλό, φωτόχαρο, σὰν παιδιακίσιο γέλιο.
Κ' ἐγὼ νὰ στέκω σιωπηλὸς μὲς στὸ ἡμερίσιο θάμπος
στὴ συλλογὴ τῆς μοναξιᾶς, στὴ σκέψη τῆς συμπόνιας,
νὰ παραδίνομαι ἄδολος στὸ φῶς καὶ στὸν ἀγέρα
ἀπὸ κακίες πάντα γυμνός, ξαρμάτωτος στὸν πόνο

θωρώντας πέρα τὰ βουνὰ τῆς σμαραγδένιας πλάσης
 μὲ τὶς κορφὲς θαμπόφωτες σὰ μακρινὲς ἐλπίδες.
 Νᾶναι βαθὺς ὁ λόγος μου καὶ ζυγιασμένος πάντα
 σὰ ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ καρδιὰ μὲ θέρμη ἀγαθοσύνης.

Ὁ βίος νὰ ρέη δημιουργὸς σὲ σκέψη καὶ σὲ πράξη.
 Σπουδαχτικὲς οἱ μέρες μας κ' εἰρηνικὲς οἱ νύχτες.
 Νᾶρχεται ἀργὸ τὸ σύθαμπο τὸ μήνημα νὰ φέρῃ
 τῆς πρωτοχάραγης αὐγῆς καὶ σὰν κεντρώνει ὁ ἥλιος
 τὸ παραθύρι μας στὸ φῶς ν' ἀνοίγῃ σὰ λουλούδι.
 Καὶ σὰ μανιάζει ὁ σίφουνας πὺν ἀκούγεται μακριάθε
 καὶ ριάζεται ὁ κακὸς βοριάς κι ὄλο σιμώνει ἢ μπόρα
 κι ἀπομαυρίζει ὁ οὐρανὸς καὶ σκοτινιάζει ἢ πλάση
 καὶ τρέχει ὁ ἀγέρας σὰ σπαθί, τρομάρα ὅθε διαβαίνει,
 σπιτάκι ἐσὺ πὺν ζωντανὸ καὶ ψυχωμένο μοῦ εἶσαι,
 τὸ χαλασμὸ σὰν ἀγρικᾶς κι ἀντιιάζεσαι τῇ λύσα,
 νὰ σκύβης θέλω μιὰ στιγμὴ νὰ μὴ σ' ἀγγίξῃ ὁ χάρος
 κι ἀπανωθὲ σου νὰ γλυστῶ ὁ χαμὸς πρὶ νὰ σὲ κάψῃ.
 Καὶ τὸ φεγγάρι ὀλόφωτο στῆ στέγη μας ἀπάνω
 νὰ ξαποσταίνει κάποτε καὶ γέροντας νὰ βλέπῃ
 τὸ μυστικὸ τοῦ πόνου μας, τῆς εὐτυχίας τὸν κόμπο,
 μάγια νὰ κάνῃ ἀπόκοσμα κάθε ἴσκιο νὰ διαλύνη.

Καὶ σύ, καλή, πὺν σοῦ ἔδωσα τὴ γύρη τῆς ἀγάπης
 κ' ἔφερες πλαΐ μου χαρωπὴ τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς σου,
 καλὴ καὶ γλυκοπρόσωπη, νὰ παραστέκης πάντα
 μὲ γνώμη λεύτερη, ἄδολη, μὲ φρόνημα περίσσιο,
 τόσο σιμά, τόσο μακριὰ γιὰ μὲ καὶ τὴ βουλή μου
 σὰν ἢ καρδιὰ σου νὰ χτυπᾶ μὲ τὸ δικό μου χτύπο. . .

Κάθε φορὰ πὺν νοσταλγὸς ξενητεμένος φτάνω
 καὶ μὲ τὸ βλέμα μου τρυπῶ τὸ διάστημα πολληώρα,
 μὲ τὴν τρεμούλα μέσα μου πὺν καίει καὶ μὲ δροσιζει,
 μὲ τῆς στοργῆς τὴν ὄρασιὰ ἑφτασφράγιστη βαθιά μου,
 ἐσὺ προβάλεις πρόσχαρο, σπῖτι φτωχό, μακριάθε

στὴ μοναξιά σου ταπεινὸ καὶ τὰ παράθυρά σου
 εἶτε κλειστά, εἶτε δλάνοιχτα, σὰ μάτια μπιστεμένα
 μαντεύουνε τὸν πόθο μου καὶ τὸν κρυφὸ καημό μου.
 Κι ἂν ὄλα τ' ἄψυχα γελοῦν κι ὄνειρευτὰ φαντάζουν,
 κι ἂν τὰ λιγνὸδεντρα ριγοῦν κι ὁ κάμπος ξεμουδιάζει
 κ' ἡ βρύση ὄλοένα ἤχολογᾷ καὶ φωσφορίζει ὁ αἰθέρας
 καὶ τρέχει ὄλόγυρα ἡ θερμὴ τῆς εὐτυχίας λαχτάρα,
 κι ὁ ἥλιος χρυσώνει τὴ σκεπή, κι ὁ ἴσκιος ἀγνάντια πέφτει
 καὶ τὰ λουλούδια τῆς αὐλῆς μηνοῦν τὴν καλοσύνη—
 Κι ἂν κάποτε βαρεῖα ἡ ζωὴ τὰ γόνατα λυγίζει,
 κ' ἡ μοίρα στέκεται βουλή ἀξεδιάλυτη ἀντικρύ μας,
 κι ὁ πόνος ὑφαντῆς βουβὸς τὸ σάβανο ξαπλώνει,
 κι ἂν λυώνη τὸ αἶσθημα, κερὶ, στοῦ ριζικοῦ τὴ φλόγα,
 κ' ἡ πίστη δοκιμάζεται κ' ἡ θεία ἀρετὴ πατιέται
 καὶ τρικυμίζει ὁ δαίμονας κι ὁ πειρασμὸς πλανεύει
 κ' ἡ συλλογὴ σὰ συνεφιὰ τὸ γαλανὸ μαυρίζει,
 κ' ἡ ἀγάπη τρέμει σὰν τὸ φῶς τοῦ λογισμοῦ πρὶ οβήση
 κι ὁ δόλος στέκεται ἄφαντος στὸ βίο παραμονεύτης
 κ' ἡ θλίψη φτάνει καθαρομὸς στοῦ κομπασμοῦ τὸ κρέμα
 ποὺ μὲ τὸ πάθος μάχεται καὶ μὲ τὸ ἔλεος γέρνει,
 κ' ἐσὺ προβάλεις ἄξαφνα, σπῖτι φτωχό, μακριάθε
 — ἄχ, πῶς πορεῖ ἡ πικρὴ καρδιὰ νὰ μὴν ἀναγαλιάση;

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

